

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
Homilia de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat
27 d'abril de 2018

Benvolguts P. Abat i comunitat de monjos.
Germans preveres i diaques.
Estimats germans tots:

La festa d'avui talment és sempre la celebració de la trobada amb Maria, la Mare de Déu. Voldria convidar-vos a un exercici d'aprofundiment en el que significa per a nosaltres aquestencontre, per tal de viure'l amb profunditat i goig compartit.

La trobada guaridora i joiosa amb Maria es pot viure sota una doble perspectiva. En un sentit, som nosaltres els qui venim a casa seva: desitgem trobar-la, ens posem en camí, cerquem la seva presència i en gaudim de la seva intimitat. En altre sentit, és Ella mateixa qui ens desitja, ens cerca, es posa en camí i ve a casa nostra.

Tot pujant a Montserrat, especialment avui, dia de la seva festa, nosaltres reproduïm aquella primera perspectiva. Un moviment interior, alimentat per la memòria agraïda i per la necessitat present, ens ha permès d'aixecar-nos i posar-nos en camí. Hem vingut aquí, com a casa seva, amb ànsia de la seva presència i el seu caliu de mare. Però crec que no venim de buit: la nostra motxilla va ben carregada de preocupacions i neguits, que són objecte de la nostra pregària. Venim una mica afeixugats pel llast de problemes, no només personals, sinó també socials i polítics, econòmics i culturals de tot tipus. Ha de ser així, per altra banda, perquè la pregària – i l'experiència religiosa cristiana en general – mai podrà prescindir de la vida més quotidiana, personal o social.

¿Què fem d'aquesta càrrega que portem a sobre, quan ens trobem amb la Mare de Déu, aquí, a casa seva? No podem oblidar que, segons el pla diví de Jesús, Maria ens ha estat donada com a mare (cf. Jn 19,27): la casa de la mare és la nostra llar.

I ¿quin efecte produeix en nosaltres tornar a la llar?. Tornar a la pròpia llar és una vivència ben rica i es podria descriure de diverses maneres; però potser l'experiència es podria resumir com la "*recuperació sensible de la nostra identitat pregona, original i fontal*". Dic "identitat pregona", perquè potser resta una mica llunyana, com ofegada pel tràfec de la vida i per l'alienació dels estímuls i els interessos immediats i més superficials...

Si és així, aquí, a la llar de Maria i nostra, no podem venir com qui va només a queixar-se, amb un tarannà d'exigir, reclamar, protestar... Tampoc encertaríem si vinguéssim aquí com qui va a un oracle, d'on haurien de sortir les receptes per als problemes que omplen el cap cada dia. I també fracassaríem si esperéssim de Maria que fos aquella mare consentidora que ens donés sempre la raó i ens concedís tot el que volem.

Crec que mirant fit a fit Maria, millor dit, deixant-nos mirar per Ella, sentirem un ressò interior que ens diria: "deixa la teva motxilla al costat, tot el que conté és important, però ara el que m'interessa ets tu mateix; ¿en què t'has convertit, què ha fet de tu la vida, què has fet amb la teva llibertat, qui ets de debò, quins són els desitjos més pregons, què estimes, a qui estimes, com estimes, què fas dels altres, què fas del teu món, on inspires els teus projectes, què esperes i què ofereixes, per què i per a què vius, què et fa plorar i què et fa feliç...?"

Ens hem d'imaginar una conversa semblant, preguntes de les quals fugim normalment, però que acceptem perquè vénen de Maria i, per tant, estan amarades d'amor i són les més importants i decisives, molt més que els problemes que omplen la nostra ment. Maria sap que les respostes que la vida ens demana cada dia s'han de fer des del que som, precisament des d'aquell ésser personal que s'ha anat fent a mesura que respon a les preguntes que ella ens adreça amb fermesa i amor.

D'un tal encontre hom surt amb una sensació de goig profund, no perquè hagi obtingut un bon grapat de receptes, estratègies, o panacees, sinó, sobre tot, perquè s'ha sentit estimat de debò i, en sentir-se estimat, s'ha retrobat a sí mateix, en allò que és la seva identitat, el seu cor: Maria li ha tractat com a fill, com a fill del Pare i germà de Jesucrist.

Des d'una altra perspectiva veiem que és Ella qui desitja trobar-nos, que pren la iniciativa i ve a casa nostra. Aquest moviment correspon al que hem escoltat a l'Evangeli: "Maria se n'anà decididament a la muntanya, a la província de Judà", per trobar-se amb Elisabet (cf. Lc 1,39).

¿Per què Maria fa aquest gest? ¿Què és el que vol? ¿Què significa per a Ella i per a nosaltres?

Segurament trobem explicacions diverses. Ella vol ajudar a Elisabet en la seva situació d'embaràs. Potser també vol compartir el goig de viure totes dues l'experiència d'haver estat benedides per Déu amb el do de la fecunditat... Tanmateix hem d'esbrinar un sentit profund d'aquest gest de Maria: Ella surt de casa seva i es posa en camí apressada i decidida, *com i perquè* el Verb, la segona persona de la Trinitat, va sortir de la glòria que li era pròpia, per trobar-nos, compartir la nostra vida i salvar-nos en una abraçada guaridora i alliberadora. Ella es posa en camí vers Elisabet, perquè és portadora del Verb. Y pel mateix motiu ens cerca a nosaltres, camina vers casa nostra. Podríem dir que Maria, amb la seva decisió lliure, es posa al servei de l'Encarnació, al servei del projecte de Déu d'atansar-se a la humanitat concreta. D'aquí la gran tradició que ha vist en Maria el compliment de la figura veterotestamentària de l'Arca de l'Aliança.

Al cap i la fi, el que Maria fa és reproduir la manera d'estimar pròpia de Déu: tot veient la nostra humanitat necessitada, malmesa i sofrent, pren la iniciativa, s'avança sense esperar escoltar cap reclam per la nostra part. D'aquesta manera, Maria se'ns apropa "de la part del misteri", per dir-ho així: ve a casa nostra portant-nos, entre els seus braços oberts, el gran regal de la presència concreta de l'amor de Déu.

¿Què troba a casa nostra? Tant de bo trobés els braços oberts de Elisabet, la seva disposició a acollir agraïda el do de la gràcia... Però, més aviat, potser ens trobi una realitat personal i social fosca, i a nosaltres despistats i atrafegats en mil assumptes... Fins i tot potser ens trobi amb un posat trist, amb sentiments de víctimes derrotades, amb queixes i planys... ¿Ens resultaria tan difícil ser bons hostatgers, rebre-la amb els nostres braços ben oberts, humils i agraïts, disposats a deixar-nos contagiar per la seva alegria?

Només ens caldria reproduir al nostre interior el que va viure Elisabet, és a dir, reconèixer en Maria la font de la felicitat: "*¡Feliç tu que has cregut!*". Aleshores brollaria espontani el càntic com manifestació de la presència i l'acció de Déu en els humils.

Sigui, doncs, que anem a casa seva, sigui que ella vingui a casa nostra, la trobada amb Maria és per a nosaltres el gran moment de gràcia. Recordem, per això, que als inicis de la història que l'Esperit ha fet amb la humanitat, a la Pentecosta, Maria i nosaltres érem a la mateixa casa, perquè era tant seva com nostra. Era l'Església, lloc de l'Esperit de Jesucrist a la història. Però, si m'és permès esmentar una senzilla vivència personal, diré que farà any i mig, vaig restar una estona contemplant un quadre, a l'exposició de "*Las Edades del Hombre*", a la ciutat de Toro, atret per la seva bellesa i originalitat: representava l'escena de la Pentecosta; Maria era al mig del grup dels Apòstols, com de costum, però ella hi era asseguda, una mica elevada, i sostenia sobre les cames i amb una mà el llibre de les Escriptures, mentre l'altra mà i el seu rostre donaven a entendre que llegia i parlava al grup. Em venien al cap tot el que ens cal recordar sobre la presència de Maria a l'Església: mentre ella ens ensenya que les Escriptures són complertes, que tota expectació i tota esperança de la humanitat s'ha verificat en Jesucrist, en la seva creu i resurrecció, el poble de Déu rep l'Esperit. I es tracta d'això mateix: que trobar-nos amb Maria signifiqui un esdeveniment de l'Esperit, on l'Església es renova. Perquè ella no només és Mare que acull i consola, també és Mestre i educadora que ensenya i acompanya en el camí de creixement i maduració... Trobar-nos amb ella és il·luminació i revifament, goig i empenya per a la vida.

Venim aquí a Montserrat, a la basílica, buscant la seva presència més significativa. Però ella també ens parla, també vol ésser present allà on desenvolupem la nostra vida quotidiana. Ens cal

rebre-la i escoltar el que vol dir-nos, deixar-nos visitar i abraçar i cantar amb ella en una mateixa sintonia.

Avui, en efecte, voldríem que es produís el miracle que efectivament casa nostra esdevingui també seva, perquè l'Esperit ens uneixi en un mateix amor. Així li ho demanem.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.